

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽi/18/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012201309
Dátum vydania rozhodnutia:	20.03.2014
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012201309.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému Krajskému súdu v Bratislave, so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 10, o preskúmania rozhodnutia žalovaného z 20. júna 2012, sp. zn. Spr. 6151/12, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 2. augusta 2013, č. k. 4S/134/2012-38, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 2. augusta 2013, č. k. 4S/134/2012-38, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Uznesením z 2. augusta 2013, č. k. 4S/134/2012-38 Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zastavil konanie, v ktorom sa žalobkyňa žalobou osobne podanou na krajskom súde domáhala zrušenia ňou napadnutého rozhodnutia o zneprístupnení informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“ alebo „zákon o slobode informácií“). Dôvodom zastavenia konania bolo nezaplatenie súdneho poplatku zo strany žalobkyne. Krajský súd s odvolaním sa na § 5 ods. 1 písm. a/, § 8 ods. 1, § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZSP“) a položku 10 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov ZSP poukázal, že zo súdneho spisu vyplýva, že žalobkyňa bola vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku výzvou z 23. mája 2013 doručenou jej právnomu zástupcovi 29. mája 2013.

Žalobkyňa na túto výzvu na zaplatenie súdneho poplatku reagovala podaním označeným ako „Odvolanie proti výzve/uzneseniu“ doručeným krajskému súdu 12. júna 2013. V tomto odvolaní žalobkyňa namietla, že súd pochybil, keď vydal výzvu na zaplatenie súdneho poplatku, pretože o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok musí súd rozhodnúť uznesením. Toto uznesenie musí byť podľa žalobkyne odôvodnené podľa § 169 ods. 1 OSP, a keďže odôvodnenie neobsahuje, je nepreskúmateľné. Ďalej argumentovala tým, že súd nemal vyzývať na zaplatenie súdneho poplatku podľa položky 10 písm. a/ sadzobníka

súdnych poplatkov, pretože žalovaný nie je orgánom verejnej správy, ale orgánom verejnej moci. Súd podľa žalobkyne nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Poukázal pri tom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 29. marca 2007, sp. zn. 4Cdo/39/2007.

Krajský súd k vyššie uvedenému „odvolaniu“ žalobkyne uviedol, že ZSP, konkrétne § 10 ods. 1 veta prvá hovorí jasne o výzve (nie o uznesení) na zaplatenie súdneho poplatku. Krajský súd teda postupoval správne, keď vyzval žalobkyňu na zaplatenie súdneho poplatku za podanie návrhu (žaloby), pričom mu v zmysle citovaného zákonného ustanovenia určil lehotu na zaplatenie 10 dní od doručenia výzvy a poučil žalobkyňu o následku nezaplatenia súdneho poplatku, ktorým je zastavenie konania (§ 10 ods. 1 veta druhá ZSP). Súd bol povinný postupovať podľa ZSP, ktorý je vo vzťahu k OSP lex specialis. Proti výzve na zaplatenie súdneho poplatku nie je prípustné odvolanie, pretože výzva nie je rozhodnutím. Odvolanie je prípustné až proti tomuto uzneseniu o zastavení konania.

Vo vzťahu k námietke neexistencie príslušnej položky sadzobníka súdnych poplatkov pre žalobu, a síce že krajský súd nie je orgánom verejnej správy, a teda žalobkyňa nemá poplatkovú povinnosť, krajský súd v prvom rade poukázal na to, že v tomto konkrétnom prípade rozhodoval v prenesenej kompetencii ako orgán verejnej správy; v opačnom prípade, ak by teda rozhodoval nie ako orgán verejnej správy, ale ako orgán verejnej moci, ako tvrdí žalobkyňa, jeho rozhodnutie by nebolo preskúmateľné súdom v správnom súdnictve. V zmysle § 19 ods. 4 zákona o slobode informácií rozhodnutie o odmietnutí žiadosti možno preskúmať v súdnom konaní podľa osobitného zákona, za ktorý sa považujú ustanovenia § 244 a nasl. OSP. Žalobkyňa využila túto kompetenciu danú zákonom o slobode informácií a obrátil sa na správny súd o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, ktorý rozhodoval podľa zákona o slobode informácií v prenesenej kompetencii ako orgán verejnej správy. Nebolo teda možné aplikovať na tento prípad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/39/2007 z 29. marca 2007, na ktoré sa odvoláva žalobkyňa.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 246c OSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko konanie vo veci bolo zastavené.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolanie žalobkyňa. Žiadala uznesenie krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Svoje odvolanie odôvodnila s poukazom na § 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ OSP a na § 205 ods. 2 písm. f/ OSP namietajúc, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Namietala, že výzvu na zaplatenie súdneho poplatku považuje za nesprávnu. Napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie v zmysle § 169 ods. 1 OSP, a preto je nepreskúmateľné. Podľa položky č. 10 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov spoplatneniu podlieha len podanie návrhu/žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu, ktorý je orgánom verejnej správy. Podľa názoru žalobkyne však Krajský súd v Bratislave nie je orgánom verejnej správy, jeho rozhodnutie preto nie je rozhodnutím orgánu verejnej správy; žalobkyňa nežiada o preskúmanie rozhodnutia verejnej správy, ale orgánu verejnej moci. Na základe § 19 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z. z. došlo k rozšíreniu právomoci všeobecných súdov na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí vydaných podľa § 16 až § 19 zákona č. 211/2000 Z. z. aj na orgány verejnej moci. Na druhej strane však nedošlo k zakomponovaniu tohto rozšírenia do sadzobníka súdnych poplatkov. Zopakovala, že krajský súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Žalobkyňa preto nemôže byť vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu na preskúmanie zákonnosti iného orgánu ako je orgán verejnej správy.

Podľa názoru žalobkyne je jej ako účastníkovi konania v rozpore so ZSP ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá. Takýto zásah zo strany štátu predstavuje spravidla súčasný zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), ale rovnako tak aj porušenie čl. 12 ods. 1, no najmä čl. 13 ods. 1 písm. a/ ústavy, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 252/05 z 22. marca 2006).

Preto bola žalobkyňa toho názoru, že nemá povinnosť zaplatiť súdny poplatok za žalobu a zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku bez zákonnej povinnosti tento poplatok zaplatiť, nie je možné. K odvolaniu priložila fotokópiu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/39/2007 z 29. marca 2007.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobkyne (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne neobsahuje skutočnosti spôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie uznesenia krajského súdu a nemožno mu preto priznať úspech.

Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu - povinnosti zaplatiť súdny poplatok za žalobu - je s ohľadom na spôsob argumentácie žalobkyne potrebné sa primárne zaoberať jeho námietkou týkajúcou sa postavenia krajského súdu, resp. súdu ako povinnej osoby podľa zákona o slobode informácií.

Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) definuje povinné osoby ako „orgány verejnej moci“, ktoré majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku; podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon (čl. 26 ods. 5). Verejnou mocou je taká moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované. Subjekt, o ktorého právach alebo povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu. Verejnú moc vykonáva štát predovšetkým prostredníctvom orgánov moci zákonodarnej, výkonnej a súdnej a za určitých podmienok ju môžu vykonávať aj prostredníctvom ďalších subjektov. Kritériom pre určenie, či iný subjekt koná ako orgán verejnej moci, je skutočnosť, či konkrétny subjekt rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb a tieto rozhodnutia sú štátnou mocou vynútiteľné, či môže štát do týchto práv a povinností zasahovať (uznesenie Ústavného súdu Českej a Slovenskej Federatívnej republiky sp. zn. I. ÚS 191/92 z 9. júna 1992).

Pojem verejná moc je širokým pojmom zahŕňajúcim tak orgány zákonodarnej, výkonnej aj súdnej moci. Preto čl. 26 ods. 5 ústavy vychádza zo širokej koncepcie povinných osôb, ktoré bližšie špecifikuje § 2 zákona o slobode informácií tak, že ide o:

- štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu ich rozhodovacej činnosti,
- právnické osoby zriadené zákonom a právnické osoby zriadené štátnym orgánom, vyšším územným celkom alebo obcou podľa osobitného zákona,
- právnické osoby založené povinnými osobami uvedenými vyššie,
- iné právnické osoby a fyzické osoby podľa osobitného zákona.

Pod pojmom verejná správa rozumieme určitý druh činnosti alebo inštitúciu, ktorá verejnú správu vykonáva. V prvom prípade ide o materiálnu definíciu a v druhom prípade definíciu správy z hľadiska formálneho. Z materiálneho hľadiska je verejná správa činnosťou štátnych alebo iných verejných inštitúcií, ktorá svojím obsahom nie je činnosťou zákonodarnou ani súdnou (Hendrych, D. a kol. Správni právo. Obecná časť. 5., rozšírené vydanie. Praha: C.H.Beck, 2003, s. 6-7).

Na konanie podľa zákona o slobode informácií sa použijú ustanovenia správneho poriadku, pokiaľ zákon o slobode informácií neustanovuje inak (§ 22 ods. 1 zákona o slobode informácií). Správny poriadok v § 1 ods. 2 definuje správne orgány ako štátne orgány, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy, fyzické osoby alebo právnické osoby, ktorým zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy. V predmetnej právnej veci je oblasťou verejnej správy, v ktorej je rozhodované, správa na úseku práva na prístup k informáciám.

Podľa čl. 141 Ústavy SR v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné sudy. Súdnictvo sa vykonáva na všetkých stupňoch oddelene od iných štátnych orgánov.

Podľa čl. 143 ods. 1 Ústavy SR sústavu súdov tvoria Najvyšší súd Slovenskej republiky a ostatné sudy. Podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy SR sudy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; sudy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“) pri výkone súdnictva sudy v Slovenskej republike:

- a) prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci podľa predpisov o občianskom súdnom konaní (ďalej len „občianskoprávne veci“),
- b) prejednávajú a rozhodujú trestné veci podľa predpisov o trestnom konaní (ďalej len „trestnoprávne veci“),
- c) konajú a rozhodujú o žalobách alebo o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam, zásahom, iným opatreniam alebo nečinnosti v oblasti verejnej správy, rozhodujú o zákonnosti rozhodnutí a postupu orgánov verejnej moci a o ochrane pred nezákonným zásahom alebo opatrením orgánu verejnej moci, v prípadoch ustanovených zákonom rozhodujú vo volebných veciach, vo veciach referenda a vo veciach politických strán a hnutí, ak tak ustanoví zákon, a v ďalších veciach, ak to ustanovuje zákon (ďalej len „správne veci“),
- d) rozhodujú v ďalších veciach ustanovených zákonom, právne záväzným aktom Európskych spoločenstiev a Európskej únie alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Podľa § 2 ods. 2 zákona o súdoch sudy vykonávajú aj inú činnosť súvisiacu s ich právomocou, ak tak ustanoví zákon, právne záväzný akt Európskych spoločenstiev a Európskej únie alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Podľa § 2 ods. 3 zákona o súdoch súd rozhoduje o tom, či vec predložená súdu patrí do právomoci súdu. Súd nemôže vysloviť, že vec nepatrí do právomoci súdu, ak ju nemôže postúpiť na konanie a rozhodnutie inému orgánu verejnej moci.

Súdu však môžu vyplývať povinnosti konať a rozhodovať aj v iných oblastiach, ako je realizácia súdnej moci, a na základe iných právnych predpisov než Občianskeho súdneho poriadku či Trestného poriadku. O taký prípad ide aj v predmetnej právnej veci. Sudy tiež môžu vystupovať ako správne orgány, keď konajú v iných veciach, než podľa menovaných kódexov. Ide najmä o prípady jednak smerom dovnútra súdu (správa súdu ako takeého), a jednak navonok, kedy sudy vybavujú podnety, žiadosti, návrhy či sťažnosti fyzických a právnických osôb, ktoré nie sú podaniami v súdnom konaní.

Oblasť slobodného prístupu k informáciám je súčasťou verejného práva, v tomto prípade správneho práva. Sudy v oblasti rozhodovania v rámci správneho práva nemajú postavenie súdneho orgánu, ale orgánu verejnej správy. V tomto prípade nemožno brať ohľad na to, že žalovaný má vo svojom názve slovo „súd“, pretože orgán v oblasti verejnej správy na úseku práva na prístup k informáciám, ktorý koná a rozhoduje o sprístupnení alebo nesprístupnení informácie, ktorú má alebo nemá vo svojej dispozičnej sfére, podľa zákona o slobode informácií je správnym (administratívnym) orgánom. V tomto prípade je odlišujúcim kritériom medzi súdom a správnym orgánom kompetencia: kým súd koná v rámci kompetencie podľa čl. 141 - čl. 148 ústavy, správny orgán koná o sprístupnení alebo nesprístupnení informácie podľa zákona o slobode informácií.

Túto skutočnosť zdôrazňuje aj to, že o sprístupnení alebo nesprístupnení informácie nerozhodujú jednotliví sudcovia, resp. senáty súdu v rámci svojej rozhodovacej činnosti, ale o sprístupnení alebo nesprístupnení informácií v zmysle zákona o slobode informácií rozhoduje správa súdu.

S prihliadnutím na § 1 ods. 2 správneho poriadku, § 244 ods. 2 OSP a zákon o slobode informácií je možné krajský súd definovať ako inú právnickú osobu, ktorá v oblasti verejnej správy rozhoduje o

právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, a teda ako správny orgán, prípadne ako orgán verejnej správy. Preto aj právoplatné rozhodnutie žalovaného je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“. Konanie o tejto žalobe je následne spoplatnené podľa položky č. 10 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov ako návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby, ak v písmenách b/ až d/ nie je ustanovené inak, vo výške 66 €.

Krajský súd správne postupoval, keď žalobkyňu vyzval výzvou na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu vo výške 66 € podľa položky č. 10 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov (č. l. 37). Žalobkyňa bola poučená, že ak nebude poplatok v určenej 10-dňovej lehote zaplatený, súd konanie podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch zastaví.

Právny zástupca žalobkyne výzvu prevzal 30. júla 2013. Najvyšší súd dáva žalobkyni do pozornosti celé ustanovenie § 10 zákona o súdnych poplatkoch, ktoré rozlišuje medzi výzvou na zaplatenie súdneho poplatku a uznesením na zaplatenie súdneho poplatku. Ide o dva inštitúty odlišné svojou formou, podmienkami a následkami nezaplatenia súdneho poplatku na základe nich.

Výzva na zaplatenie súdneho poplatku (§ 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch) je poplatníkovi zasielaná v prípade nezaplatenia súdneho poplatku splatného podaním návrhu na začatie konania alebo dovolania; následkom nezaplatenia súdneho poplatku je zastavenie konania. Účelom výzvy nie je uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok, ale upozornenie na jej nesplnenie. Sama povinnosť vyplýva zo zákona a je podmienkou pre to, aby súd mohol pokračovať v konaní. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku teda nie je rozhodnutím, neukladá sa ňou povinnosť účastníkovi konania, a nevzťahujú sa na ňu požiadavky kladené na obsahové a formálne náležitosti rozhodnutia (uznesenia).

Na druhej strane uznesením (§ 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch) na zaplatenie súdneho poplatku sa účastníkovi ukladá povinnosť zaplatiť súdny poplatok. Jeho vydanie je zákonom taxatívne obmedzené na prípady, kedy:

- už súd začal konať vo veci samej,
- vznikla poplatková povinnosť poplatníkovi, ktorému súd ustanovil opatrovníka, pretože nie je známy jeho pobyt, alebo sa mu nepodarilo doručiť na známu adresu v cudzine,
- došlo k rozšíreniu návrhu alebo podaniu vzájomného návrhu v tej istej veci potom, ako začal konať vo veci samej,
- ide o opravný prostriedok proti rozhodnutiu správnych orgánov,
- žiada zaplatenie poplatku vo výške odporujúcej úprave podľa tohto zákona,
- vznikla poplatková povinnosť poplatníkovi podaním návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Uznesenie, ktorým sa vyrubuje súdny poplatok, je teda vydávané v prípadoch, kedy súdu zo zákona vyplýva povinnosť o návrhu konať bez ohľadu na zaplatenie súdneho poplatku, alebo kedy došlo k situácii, že súd napriek nezaplatenému súdnemu poplatku konanie nezastavil, ale v ňom pokračoval. Ide o prípady, kedy by jednak došlo k neželanému odkladu rozhodnutia, ktoré neznesie odklad (napr. predbežné opatrenie), alebo by prípadná hrozba zastavenia konania nebola efektívna, resp. účelná. Rizikom, ktoré na seba účastník konania preberá v prípade nezaplatenia súdneho poplatku, je možnosť vymáhania („exekúcie“) nezaplateného súdneho poplatku podľa zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov.

Krajský súd správne poukázal na subsidiárne použitie Občianskeho súdneho poriadku, pretože vzťah medzi zákonom o súdnych poplatkoch a Občianskym súdnym poriadkom je založený na zásade *lex specialis derogat legi generali* (osobitný zákon alebo ustanovenie ruší všeobecný zákon alebo ustanovenie); osobitným zákonom je zákon o súdnych poplatkoch a všeobecným zákonom je Občiansky súdny poriadok. Nebol dôvod, aby krajský súd žalobkyňu vyzýval uznesením podľa § 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, keďže neboli splnené taxatívne podmienky na jeho vydanie. Správne teda žalobkyňu vyzval výzvou podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, ktorej je následkom nezaplatenia súdneho poplatku zastavenie konania. Žalobca teda svojím konaním v rozpore s § 10 ods. 1

zákona o súdnych poplatkoch sám spôsobil zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku. Najvyšší súd zdôrazňuje, že jednotlivé ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch (ale aj iných zákonov vo všeobecnosti) nemožno vykladať izolovane a bez kontextu, a to s akcentom na to, že žalobkyňa je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, za ktorého koná advokát s právnickým vzdelaním.

Krajský súd preto rozhodol na základe skutkového stavu, ktorý existoval v čase vydania rozhodnutia žalovaného, na základe nezaplatenia súdneho poplatku žalobkyňou, vo veci nevykonal dokazovanie v merite veci, preto ani nenariadil pojednávanie.

Z vyššie uvedených dôvodov preto postupom krajského súdu nedošlo vo vzťahu k žalobkyni k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ani k porušeniu čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ ústavy, postup a rozhodnutie krajského súdu bolo vydané v súlade s § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb., a preto najvyšší súd napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 2. augusta 2013, č. k. 4S/134/2012-38 ako vecne správne potvrdil (§ 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP).

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.